

Ta oli jo muidugi nõrka laadi inimene ja et ta ennast väga vara jalale ajas, seepärast jäi ta raskete haigeks. Armas sõber; vaat seda nime-
tasse „raskes ajaks,” mis nüüd seal majas oli. Äi oli piime ja tarvitas isegi talutajat, laste isa oli hommikust õhtuni oma ammetis, ema suuremas haige, ja lapsed veel kõik väetamad, kes pidi seal teist aitama; sest ühed olid wanast väetamad ja teised lastest nõdremad, ja kommodi sahtlis mitte kopikat raha.

Aga pea! — lugija uultest loen: „Miks ta ei võtnud enesele parema koha?”

Jah, sünga teeme suure liina, aga kättega ei saa meie kärebase pesagi walmis.

Jumal tänatud, et meie kirjutaja niisugune tunne-tallaja ei olnud; ta lootis Jumala peale.

Kui ta nüüd kudagi muud wiisi enam läbi ei saand, siis wõttis ta passi-mutri majasse ja see oli nii kaua neil, kunni haige terweks sai ja ise oma majatallitust toimetada wõis.

Tohter oli ka oma seitse nädalat sisse ja wälja läinud ning oli üks neist, kes aptekrid rikkaks, aga rahwa waeseks teewad ja kes oma ladina keele sedelilt enam abi ootas, kui suurelt Jumalalt

eneselt. Waene kirjutaja pidi selle wõtma, sest ta elas ta naabris ja oli muidu kuulus tohter.

Jumalale tänu, ta abikaasa sai wiimaks küll jälle terweks, aga last ei wõinud ta imetada, sest et ta väga nõder oli; seepärast pidi siis laps lehma piimaga üleskaswatud saama. Kerge küll öölda, aga kus tüli ots ja mis piim maksma tuli? Ja kui aasta lõpp tuli, seal saatis siis apteker oma seitsme küünrase rehknungi ja tohter niisama; passi-mutter tahtis oma palka ning piimamutter ja kingsep pärisid oma.

Kui nüüd meie waene kirjutaja koju tuli, siis arwas ta kõik, ülemaalmimetud pärijate summad kokku ja — oh heldele! — seda oli kokku kolm-
kümmeend rubla rohkem, kui et tal hinge taga raha oli, ja nüüd olid tal rangal pealegi wõlad kaelas. Seal juures õhtas ta nüüd korra nõnda, et wana äi seda teise tuppä kuulis ja küsis: „Eduwig, mu poeg, mis su südant nõnda koormab, et sa nii väga raskete õhtad?”

Nüüd püüdis ta seda oma äia eest küll warjata ja tegi hoopis teist juttu, aga wana inimene tüündis küll, mis seesugune õhkamine tähendas,